

A Fővárosi Ítéltábla a Madar és Társa Ügyvédi Iroda (**felperesi képviselő címe** dr. Száva Tamás ügyvéd) által képviselt **felperes (felperes címe)** felperesnek a Dr. Vargha Balázs Ügyvédi Iroda (**alperesi képviselő címe**; ügyintéző: dr. Vargha Balázs ügyvéd) által képviselt alperes neve (**alperes címe**) alperes ellen tagkizárás iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. november 11-én kelt 11.G.42.325/2016/10. számú ítélete ellen az alperes részéről 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a felperes keresetét elutasítja;

kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 130.000 (Egyszázharmincezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból és 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetékből álló együttes első- és másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 3:107. § (1) bekezdése alapján az alperest a felperesi társaság részvényesei közül zárja ki.

A keresete ténybeli alapjául arra hivatkozott, hogy az alperes a felperesi társaság részvényese és korábban annak vezérigazgatója is volt. Az alperes vezérigazgatóként 2010. október 22-én, november 10-én arra utasította a felperesi társaság könyvelőjét, hogy a felperes számlájáról 2.500.000 forint és 200.000 forint összegeket utaljon át az alperes bankszámlájára kölcsön jogcímén és ezen kifizetéseket a felperes könyvelésében kölcsönként szerepeltesse. Ilyen tárgyú kölcsönszerződés azonban a peres felek között soha nem jött létre. Az alperes a saját bankszámlájára elutaltatott összegeket saját céljaira fordította és azokat a felperes részére nem fizette vissza. A felperes közgyűlése a 4/2012. (VII. 25.) számú határozattal megállapította, hogy az alperes a szindikátusi szerződés 9.2.2. pontja értelmében „bad leaver”-nek minősül, majd e státusza megerősítésre került, mert az alperes a közvetítői eljárás első ülésén nem jelent meg. A Pesti Központi Kerületi Bíróság mint elsőfokú bíróság ítéletével megállapította az alperes büntetőjogi felelősségét a felperes sérelmére folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntetében, az elsőfokú ítéletet a Fővárosi Törvényszék ítéletével helybenhagyta, így az jogerőre emelkedett.

Előadta, hogy a felperes ajánlattevőként szerepel olyan kiemelt jelentőségű közbeszerzési eljárásokban, amelyek részeként a társaság nemzetbiztonsági átvilágításon esik át, és e pályázatokon való részvételének előfeltétele a társaság feddhetetlensége. A pályázatokon történő részvétel sikerességét hátráltatja az a tény, hogy a társaságban büntetett előéletű személy rendelkezik tulajdonnal, ezért a társaság az alperes ellen kizárás iránti per megindításáról határozott. Azok a pályázatok, amelyeken a felperes indulni kíván, a védelmi és biztonsági célú beszerzésekről szóló 2016. évi XXX. törvény hatálya alá esnek, amely törvény előírja a résztvevő társaságok számára a minősítést is. Tekintettel arra a tényre, hogy a törvény végrehajtási rendelete a Kormány részéről nem került még elfogadásra, a beszerzéssel kapcsolatos célgellenőrzésre a minősített adatot, az

ország alapvető biztonsági, nemzetbiztonsági érdekeit érintő vagy a különleges biztonsági intézkedést igénylő beszerzések sajátos szabályairól szóló 218/2011. (X.19.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) és annak mellékletei az irányadóak. A Korm. rendelet 5. számú melléklet 4.2. pontja értelmében nyilatkozni kell annak tudomásul vételéről, hogy a cég természetes személy tulajdonosai nemzetbiztonsági ellenőrzésen esnek át, amely - 15 évre visszamenőleg - egyaránt kiterjed magánéletükre, életvitelükre, erkölcsi, anyagi, vagyoni helyzetükre, belföldi és külföldi kapcsolatrendszerükre. Az alperes ugyan mentesült a büntető törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 100. § (1) bekezdésének a) pontja értelmében a bűncselekmény elkövetésének hátrányos jogkövetkezményei alól, azonban a neve a bünygyi nyilvántartási rendszerről, az Európai Unió tagállamainak bíróságai által magyar állampolgárokkal szemben hozott ítéletek nyilvántartásáról, valamint a bünygyi és rendészeti biometrikus adatok nyilvántartásáról szóló 2009. évi XLVII. törvény 15. § alapján továbbra is szerepel a hátrányos jogkövetkezmények alatt álló, büntetlen előéletű személyek nyilvántartásában az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 5 évig. Így az alperest csak 2021-ben törlik a nyilvántartásból, függetlenül attól, hogy a hátrányos jogkövetkezmények alól mentesült. Amennyiben a társaság a nemzetbiztonsági átvilágításon megbukik, úgy a pályázatkíró állami szerv az irányadó jegyzékre nem veszi fel.

Az alperes ellenkérelme a felperes keresetének elutasítására irányult.

Védekezése szerint a felperes a részvényesi jogviszonyának felszámolását olyan okból kéri, ami nem részvényesi minőségével függ össze, mert vezérigazgatói minőségben tanúsította a felperes által kifogásolt magatartást, ami miatt 2011. július 22-én visszahívták a vezérigazgatói tisztségből. A büntetőeljárásban a bíróság a vezérigazgatói minőségében tanúsított magatartását szankcionálta, ami nem lehet adekvát oka a részvényes kizárásának. Hangsúlyozta, hogy részvényesként soha nem tanúsított olyan magatartást, amely a kizárást megalapozná, a hivatkozott tények nem támasztják alá, hogy az alperes részvényesként bármilyen veszélyt jelentene a felperes üzleti, gazdasági céljaira.

Álláspontja szerint a társaság feddhetetlensége nem függ össze a részvényesek előéletével, ráadásul az alperes nem minősül büntetett előéletű személynek, mivel a Btk. 100. § (1) bekezdésének a) pontja értelmében a pénzbüntetés jogerős kiszabása esetén a terhelt a jogerős ítélet meghozatalával, a törvény erejénél fogva mentesül a büntetett előlethez fűződő hátrányok alól.

Felhívta a figyelmet, hogy a felperes közgyűlése nem tárgyalta a szindikátusi szerződésre és a közgyűlési határozatra vonatkozó kereseti tényállításokat, így az a jelen perben sem vehető figyelembe.

Véleménye szerint a felperes a kizárással kapcsolatos jogait nem gyakorolja rendeltetésszerűen, mert a kizárási per megindításáról szóló döntés meghozatala előtt bejelentette a felperesnek, hogy önként hajlandó megválni a részvényeitől, azokat harmadik személy részére értékesíteni kívánja.

A Fővárosi Törvényszék a 2016. november 11-én kelt 11.G.42.325/2006/10. számú ítéletével kizárta az alperes tagot a felperes társaságból és kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 36.000 forint kereseti illetékből és 100.000 forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló perköltséget.

Ítélete indokolásában abból indult ki, hogy az alperes tagja a felperesi zártkörűen működő részvénytársaságnak és 2008. január 16-tól 2011. július 22-ig a felperesi társaság vezérigazgatója volt. A felperes társaság esetében nem állnak fenn a Ptk. 3:107. § (2) bekezdésében foglalt, a részvényes kizárását tiltó szabályok, mert a felperes nem nyilvánosan működő részvénytársaság, illetve az alperes nem rendelkezik a legfőbb szerv ülésén a szavazatok legalább 3/4-ével.

Megállapította, hogy a felperes betartotta a Ptk. 3:108. §-ának rendelkezéseit, a szavazásra jogosult összes tag legalább 3/4-es szótöbbséggel meghozott, a kizárás okát megjelölő közgyűlési

határozatával döntött a kereset megindításáról, és a felperes a keresetlevelét a Ptk. 3:108. § (2) bekezdésében írt 15 napos jogvesztő határidőn belül nyújtotta be a bírósághoz a legfőbb szerv határozatának meghozatalát követően. A közgyűlés egyhangúlag, tartózkodás és ellenszavazat nélkül úgy döntött, hogy az alperes mint részvényes ellen a Ptk. 3:107. § (1) bekezdésében biztosított lehetőséggel élve az alperes kizárása iránt a társaság pert indít abból az okból, hogy az alperes társaságban maradása a társaság céljainak elérését nagymértékben veszélyezteti. A felperes keresetlevele a bírósághoz 2016. június 3-án érkezett meg. A felperes közgyűléséről szóló jegyzőkönyv egyértelműen tartalmazza a kizárás okát, amely szerint az alperes a társaság sérelmére vagyoni elleni bűncselekményt követett el, amit az eljáró bíróság jogerős ítéletben állapított meg. A határozat részét képezi a vezérigazgató javaslata, hogy ezen okból hozzon határozatot a közgyűlés az alperes elleni kizárási per megindításáról.

Kitért arra is, hogy az alakilag szorosan vett határozat megfogalmazásában nincs szükség arra, hogy a korábban részletesen rögzített és megtárgyalt kizárási okot ismételtelen megfogalmazzák és beleszerkesszék a formális határozatba. A közgyűlésen megtárgyalt és jegyzőkönyvezett kizárási ok e nélkül is a határozat részét képezi.

A lefolytatott bizonyítás eredményeként megállapította, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2015. május 6-án kelt 4.B.VI.32.928/2013/38. számú ítéletével megállapította, hogy az alperes bűnös a felperes sérelmére folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntetében, ezért öt 270 napi tétel pénzbüntetésre ítélte és kötelezte, hogy 15 napon belül a felperes mint magánfél részére polgári jogi igény címén 2.700.000 forintot, valamint annak kamatait fizesse meg. Az ítélet indokolása szerint a jelen per alperese a jelen per felperesének önálló képviselőjére jogosult vezérigazgatója volt, és a társaság ... Bank Zrt.-nél vezetett bankszámlája felett önállóan rendelkezett. Utasítására a felperes könyvelője 2010. október 22-én 2.500.000 forintot, majd 2010. november 10-én 200.000 forintot utalt a felperes bankszámlájáról az alperes bankszámlájára kölcsön megnevezéssel. Az alperes a kölcsönként megnevezett összeget valójában ismeretlen módon saját céljaira fordította, azokról a felperesnek nem számolt el, így a felperes sérelmére összesen 2.700.000 forint értékben kárt okozott. A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2016. február 24-én kelt 27.Bf.VI.8.578/2015/8. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta azzal, hogy a vádlott alperesnek a felperes mint magánfél felé fennálló fizetési kötelezettsége jogcímét kártérítésként határozta meg. Indokolása szerint az elsőfokú bíróság a tényállást, a bizonyítékokat értékelő tevékenységével összhangban, megalapozottan, hibamentesen állapította meg.

Az elsőfokú bíróság idézte a Ptk. 3:107. § (1) bekezdését és annak tulajdonított jelentőséget, hogy az alperes mint természetes személy a felperes sérelmére vagyoni elleni bűncselekményt követett el, amelyre figyelemmel az alperesnek a felperesi társaságban való maradása attól függetlenül nagymértékben veszélyezteti a társaság céljainak elérését, hogy időközben megszűnt a vezérigazgatói tisztsége. Kifejtette, hogy nem releváns az a körülmény, hogy a Ptk. 3:88. § (1) és (3) bekezdésében foglaltakat megszegő tag más jogviszonyban is áll a társasággal. Figyelembe vette, hogy a tag múltbeli magatartásából kell következtetni, hogy a társaságban maradása a jövőben veszélyezteti a társaság céljainak elérését, és kiemelte, hogy az ítélkezési gyakorlat a társaság sérelmére elkövetett vagyoni elleni bűncselekmény elkövetését minden esetben olyan súlyos magatartásnak ítélte meg, amiből egyértelműen és okszerűen lehetett arra következtetni, hogy a bűncselekményt elkövető tagnak a társaságban maradása nagymértékben veszélyezteti a társaság céljainak elérését.

Figyelemmel arra, hogy a felperes a jogerős bírósági ítélet másolatának csatolásával bizonyította, hogy sérelmére az alperes vagyoni elleni bűncselekményt követett el, az elsőfokú bíróság tényként fogadta el a büntetőbíróság ítéletében megállapított tényállást a Pp. 195. § alapján és a Pp. 193. § szerint szükségtelennek tartotta a további bizonyítás lefolytatását.

Nem tulajdonított relevanciát a felperes által hivatkozott szindikátusi szerződés rendelkezéseinek és a feddhetetlenségre vonatkozó tényállításainak. Az ezekkel kapcsolatos tényállításait a felperes nem

bizonyította, de ezen tények figyelmen kívül hagyásával is egyértelműen megállapítható volt, hogy fennállnak a tagkizárás törvényi feltételei, ezért ezen tényállításokat érdemben nem vizsgálta.

A pervesztes alperest kötelezte a perköltség körében a felperes által lerótt 36.000 forint kereseti illeték, valamint a felperes jogi képviselőjének általános forgalmi adót tartalmazó ügyvédi munkadíjának megfizetésére, amelynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 3. § (3) bekezdése alapján állapította meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte.

Érvelése szerint a kizárási per megindításáról szóló közgyűlési határozat nem tartalmazta a kizárás indokait, pedig a bíróság kizárólag a közgyűlés határozatában írt indokok alapján dönthet a tag (részvényes) kizárásáról.

Hangsúlyozta, hogy a Ptk. hatálybalépését követően is a zártkörű részvénytársaság tökegyesítő gazdálkodó szervezetnek minősül, ezért nincs ok arra, hogy a vezető tisztségviselőként tanúsított magatartás részvényesi magatartásként történő értékelése tagkizárás alapjául szolgáljon. A visszahívással megszűntek az alperesnek a felperes operatív vezetésére, képviselésére, a bankszámlája feletti rendelkezésre vonatkozó jogosítványai. Az alperes ettől függetlenül a felperes részvényese maradt, részvényesként sem korábban, sem 2011. július 22-e óta nem tanúsított olyan magatartást, amely a kizárását megalapozná. Kifejtette, hogy 22,5% mértékű szavazattal rendelkezik a felperesi társaságban, tehát kisebbségi részvényesként nincs abban a helyzetben, hogy döntéshozó szerepet töltsön be, így a jövőben sem árthat a társaságnak, ahogy nem ártott a kereset megindítását megelőző 5 évben sem. A felperes nem tudta bizonyítani, hogy a jövőben alappal kell tartani attól, hogy az alperes ártani kíván a felperesnek, erre utaló tény, bizonyíték az eljárás során nem merült fel.

Kiemelte, hogy a büntetőügyben hozott jogerős döntés ellenére nem járt el csalárdul a felperessel szemben. Érvelése szerint a büntető bíróság ítélete nem alkalmas annak alátámasztására, hogy a felperesi társaságban maradása a felperesi társaság céljainak elérését nagymértékben veszélyeztetné. Kifejtette, hogy a büntetőeljárás tárgyát dominánsan olyan egyéb vádak képezték, amelyeket megalapozottság hiányában az ügyészség elvetett a tárgyalás során, az annak tárgyát mellékesen képező kölcsönfelvételtől, annak céljáról a társaságnak tudomása volt. A felperes az alperest nem szólította fel a kölcsön összegének visszafizetésére, azt még a büntető ítélet kihirdetésének napján is kölcsönként tartotta nyilván a könyveiben. A felperes valójában nem a büntetőeljárás tárgyát képező, az alperes vezérigazgatói minőségében tanúsított magatartása miatt hívta vissza vezérigazgatói tisztségéből, hanem a cégen belüli tulajdonosi és hatalmi viszonyok átrendezése, a jövedelmi és bevételi szerződésállományok, személyek közötti átcsoportosítása érdekében. Előadta, hogy a büntetőügyben hozott jogerős ítélet alapján a vele szemben alkalmazott jogerős pénzbüntetés összegét már befizette.

Előadta, hogy a társaságban lévő részvénytőke értéke jóval meghaladja a részvények névértékét, ennek ellenére a felperes a piaci árat nagyságrendekkel, szándékosan alábecsülve tett kísérletet részvényeinek megszerzésére. Továbbra is hangsúlyozta, hogy a kizárási per megindításáról szóló döntés meghozatala előtt bejelentette a felperesnek, hogy önként hajlandó megválni a részvényeitől, azokat harmadik személy részére értékesíteni kívánja. Ennek ellenére döntött a felperes közgyűlése a per megindítása mellett, ami azt mutatja, hogy a társaság valódi szándéka a részvények áron alul történő megszerzése és ennek elérésére nem rendeltetésszerűen gyakorolta a kizárással kapcsolatos jogait. Ezt a tényt az elsőfokú bíróság ítéletének indoklásában rögzítette, de abból jogi következtetést nem vont le, azonban a bíróság a Ptk. 1:4. §-a értelmében támogatást nem nyújthat.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

Előadta, hogy a jelen per alapjául szolgáló határozat és a közgyűlési jegyzőkönyvbe foglalt indokolás maradéktalanul megfelel a kizárás elhatározásához szükséges feltételeknek és a társaság sérelmére elkövetett sikkasztás bűncselekménye elkövetésének jogerős megállapítása következtében a tagkizárás feltételei fennállnak. A Ptk. hatálybalépését megelőzően kialakult bírói gyakorlattal egyezően a zártkörűen működő részvénytársaság részvényesét is ki kell zárni a társaságból abban az esetben, ha a részvénytársaság sérelmére vagyoni bűncselekményt követett el. A jogi környezet megváltozása nem szolgálhat alapul a korábbi bírói gyakorlat megváltoztatására. Továbbra is hivatkozott arra, hogy az alperesnek a társaságban maradása nemzetbiztonsági kockázatot jelent, mivel a közbeszerzési pályázatoknál a bünyügyi nyilvántartás adatait be kell szerezni és abban az alperes továbbra is szerepelni fog annak ellenére, hogy a pénzbüntetés alkalmazása miatt a büntetett előélethez fűződő hátrányok alól mentesült.

Véleménye szerint nem tartozik szorosan a per tárgyához, hogy az alperes a részvényeit milyen valószerűtlen áron kívánta elidegeníteni és a szindikátusi szerződés alapján milyen áron lett volna köteles azt a társaságra átruházni.

A fellebbezés alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, azonban az érdemi döntésével a Fővárosi Ítéltábla nem értett egyet.

A Ptk. 3:107. § (1) bekezdése alapján a gazdasági társaság tagja a társaságnak az érintett tag ellen indított keresete alapján bírósági határozattal a társaságból kizárható, ha a társaságban maradása a társaság céljainak elérését nagymértékben veszélyeztetné.

A Ptk. 3:107. § (2) bekezdése nem általában a részvényes kizárását tiltja, hanem csak a nyilvánosan működő részvénytársaság részvényesére fogalmaz meg tilalmat. A zártkörűen működő részvénytársaságban még sok esetben érvényesülnek olyan személyegyesítő jegyek, amelyek indokolhatják azt, hogy a részvénytársaság számára veszélyt jelentő részvényest ki lehessen zárni a társaság tagjai köréből.

A Ptk. 3:107. § (1) bekezdése a társasággal együttműködni nem tudó, a társaság céljának elérését nagymértékben veszélyeztető, súlyosan társaságellenes magatartást tanúsító tag tagsági viszonyának megszüntetésére biztosít lehetőséget. A kizárás alapjául kizárólag a keresetindításról döntő társasági határozat meghozataláig tanúsított, a határozatban megjelölt tagi magatartás, tevékenység, mulasztás szolgálhat.

Az elsőfokú bíróság helyesen tartotta szem előtt, hogy Ptk. 3:108. § (1) bekezdése olyan követelményt nem támaszt, amely szerint a kizárási okot közvetlenül és teljes részletezettséggel csak magában a kizárási határozatban lehetne megjelölni. A határozat írásba foglalása megtörtént, amely szerint a határozat javaslat tárgyában döntött úgy a közgyűlés, hogy az alperes kizárása iránti pert indít a társaság abból az okból, hogy az alperes társaságban maradása a társaság céljainak elérését nagymértékben veszélyezteti. A jegyzőkönyvben foglaltak szerint az 1. számú napirendi pont közlésénél a kizárásra irányuló indítvány ismertetése azoknak az alperesi magatartásoknak az ismertetésével megtörtént, amelyekre a kizárási pert a felperes alapította. Nem tekinthető jogszabálysértőnek a perindításról szóló 6/2016. (V.19.) számú közgyűlési határozat pusztán azért, mert abban a kizárási per megindításának az oka teljes részletességgel nem a határozatban, hanem a

jegyzőkönyv más részében, írásban, a napirendi pont ismertetésénél került pontosan feltüntetésre. Az itt felsoroltakat kell kizárási okoknak tekinteni, amelyektől eltérni utóbb nem lehet sem az érintett tag, sem a társaság hátrányára, illetve előnyére.

A Ptk. 3:108. § (2) bekezdése kizárólag az (1) bekezdés szerinti határozaton alapuló keresetindításra jogosítja fel a társaságot. Az alperes helyes fellebbezési hivatkozása szerint a közgyűlés dönt a kizárási indítvány során a kizárási okokról, azokat a keresetlevélben bővíteni nem lehet, és az ilyen változtatásra az eljárás folyamán sincs meg a lehetőség. A felperes a keresetében alaptalanul hivatkozott a kizárási okaként arra, hogy az alperes a szindikátusi szerződés 9.2.2. pontja értelmében „bad leaver”-nek minősül, majd e státusza megerősítésre került, mert az alperes a közvetítői eljárás első ülésen nem jelent meg.

Helytállóan vette figyelembe az elsőfokú bíróság ítéletében, hogy a felperes által állított kizárási okhoz kapcsolódó alperesi magatartást jogerős büntetőbíróági ítélet megállapította, ezért a Pp. 4. § (2) bekezdése alapján ebben a körben a jelen perben külön bizonyítást már nem kellett lefolytatnia.

Következetes a bírósági gyakorlat abban, hogy a tag által kizárólag vezető tisztségviselőként végzett tevékenységnek nem lehet következménye a tag kizárása, hiszen az e tevékenységekkel okozott esetleges hátrányok nem a tagsági jogviszonyával függnek össze, és a vezető tisztségviselői kötelezettségszegésnek is megvan a sajátos szankciója.

A bíróságnak a kizárási iránti perben a jogvesztő határidő alatt benyújtott keresetlevélben megjelölt okok vizsgálata során következetesen, a Ptk. alapján kell eldöntenie azt, hogy a felperes által megjelölt egyes okok az alperes tagi minőségéhez, tagsági jogai gyakorlásához vagy tagi kötelezettségei megszegéséhez kapcsolhatóak, vagy esetleg egyéb jogviszony keretében elkövetett magatartások.

A kizárási szabályainak alkalmazása során tehát elsődlegessége a tagi státusznak van. A kizárólag vezető tisztségviselőként végzett tevékenységeknek vagy mulasztásoknak nem lehet következménye a vezető tisztségviselői feladatát is ellátó tag kizárása, mivel az általa esetlegesen a társaságnak okozott hátrányok nem a tagsági jogviszonnyal függnek össze, hanem a vezetői kötelezettségszegéssel, amelyeknek megvannak a speciális szankciói, közöttük esetleg a vezető tisztségviselővel szemben a társaság által érvényesített kártérítési igény.

Az alperes megalapozottan hivatkozott arra a fellebbezésében, hogy csak vezérigazgatóként dönthetett a társaság tulajdonában álló pénzeszközök saját részre történő átutalásáról, és nem a tagsági jogviszonya alapján. Figyelemmel arra, hogy az általa a társaságnak okozott hátrányok nem a tagsági jogviszonnyal függnek össze, hanem a vezető tisztségviselői kötelezettségszegéssel, annak nem lehet következménye a részvényesi jogviszonyának kizárással történő megszüntetése.

Az alperes vezérigazgatói megbízatása megszűnt, így a társaság képviselőjére, önálló intézkedésekre már nincs jogosultsága. A múltbeli események alapján a jövőre nézve nem lehetett megállapítani, hogy az alperes terhére rótt magatartás a jövőben is komoly veszélyt jelentene a felperes céljainak elérésére.

A tagkizárási alapjául csak olyan tagi magatartás szolgálhat, amely a társaság jövőbeli működésére valós és súlyos veszélyt jelent. A kizárási kereset megindításához fűződő rövid perindítási határidő [Ptk. 3:108. § (2) bekezdés] azt a célt szolgálja, hogy a társaság által a kizárási alapjául szolgálónak tekintett tagi magatartás a lehető legrövidebb időn belül elbírálásra kerüljön, és a tag társasággellenes

magatartása elnyerje a megfelelő bírósági értékelést. Erre figyelemmel a társaság és a tag hosszú ideig indokolatlanul nem halaszthatják a bírósági döntést is igénylő érdek-összeütközésük lezárását. A 2016. május 19-i közgyűlésen meghozott perindítási határozat alapjául szolgáló, a közgyűlés álláspontja szerint tagi magatartás 6 évvel előzte meg a kizárási per indításáról határozó közgyűlést. A jogsértőnek tekintett tagi magatartás miatt az igényérvényesítés huzamosabb ideig történő elmulasztására figyelemmel úgy kell tekinteni, hogy ez a magatartás nem jelentett a társaság jövőbeni működésére valóságos és súlyos veszélyt.

Az elsőfokú bíróság az eltérő jogi álláspontja miatt érdemben nem vizsgálta a felperes további tényállítása alapján a tagkizárás törvényi feltételeinek fennállását. A felperes további tényállítása az volt, hogy kiemelt jelentőségű közbeszerzési eljárásokban a pályázatokon történő részvétel sikerességét hátráltatja az a tény, hogy az alperes szerepel a hátrányos jogkövetkezmények alatt álló, büntetlen előéletű személyek nyilvántartásában az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 5 évig.

A Pp. 253. § (3) bekezdése szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét csak a fellebbezési (csatlakozó fellebbezési) kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között (247. §) változtathatja meg, e korlátok között azonban a perben érvényesített jog, illetőleg az azzal szemben felhozott védekezés alapjául szolgáló olyan kérdésekben is határozhat, amelyekben az elsőfokú bíróság nem tárgyalt, illetőleg nem határozott.

A polgári eljárásjogban érvényesülő peranyag szolgáltatási elvből, a bizonyítási kötelezettség és a bizonyítási teher szabályaiból következően a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása - ha törvény eltérően nem rendelkezik - a felek kötelezettsége. A Pp. 121. § (1) bekezdésének c) pontja alapján a felperesnek kell megjelölnie az érvényesített jog alapjául szolgáló tényeket, és a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint a per eldöntéséhez szükséges tényeket bizonyítania kell annak érdekében, hogy a bíróság azokat valóban fogadja el. A bizonyítás indítványozása elmulasztásának, valamint a bizonyítás sikertelenségének következménye - a törvény eltérő rendelkezése hiányában - a bizonyításra kötelezett felet terheli [Pp. 3. § (3) bekezdése].

A felperes anélkül hivatkozott a pályázatokon való részvétel sikerességét kizáró okként az alperes tagsági jogviszonyának fennállására, hogy azt megalapozó konkrét tényeket megjelölt és bizonyított volna, erre irányuló bizonyítási indítványt sem terjesztett elő.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a felperes keresetét elutasította.

Az alperes fellebbezése sikerre vezetett, ezért a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a Fővárosi Ítéltábla kötelezte a felperest az alperes részére a lerótt 48.000 forint fellebbezési illetékből és a jogi képviselője munkadíjából álló perköltségének megfizetésére, amelynek összegét a kifejtett képviselői tevékenységre figyelemmel az R. 3. § (3) és (5) bekezdése alapján az elsőfokú eljárásban 100.000 forint + áfa, a másodfokú eljárásban 30.000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjban állapította meg.

Budapest, 2017. március 29.

Dr. Koday Zsuzsanna
a tanács elnöke

. Pusztai Anita. Ócsai Beatrix
előadó bíró

bíró